

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. června 1958, Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, S.p.A. proti Vysokému úřadu Evropského společenství uhlí a oceli, Věc 9/56¹

Předmět:

Žaloba na neplatnost rozhodnutí Vysokého úřadu ze dne 24. října 1956

Skutkové okolnosti:

1. Skutkový stav a řízení

Žalobou ze dne 12. prosince 1956, zapsanou dne 14. prosince pod číslem 1363, požádala společnost Meroni & Co. o zrušení rozhodnutí přijatého Vysokým úřadem dne 24. října 1956 a oznámeného jí poštou dne 12. listopadu 1956.

Napadené rozhodnutí prohlašuje, že žalobkyně je povinna uhradit Vyrovnávacímu fondu pro dovážený železný šrot částku 54 819 656 ITL, přičemž toto rozhodnutí je podkladem pro výkon rozhodnutí ve smyslu článku 92 Smlouvy.

Společnost Meroni navrhuje, aby Soudní dvůr:

napřed odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí,

stanovil, že žalovaný je případně oprávněný předložit důkazní prostředky a veškeré jiné návrhy,

prohlásil napadené rozhodnutí Vysokého úřadu za neplatné a bez právního účinku,

uložil žalovanému náhradu nákladů řízení.

Žalobní odpověď předložená Vysokým úřadem dne 28. února 1957 navrhuje, aby Soudní dvůr:

napřed prohlásil za nepřijatelné... všechny návrhy podané akciovou společností Meroni & Co.,
podpůrně ve věci samé zamítl žalobu jako neodůvodněnou,

uložil v obou případech žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Účastníci řízení ve svých pozdějších spisech potvrdili svá návrhová žádání, s výjimkou požadavku na odklad vykonatelnosti.

Žaloba byla doručena dne 17. prosince 1956 Vysokému úřadu, zastoupenému zmocněncem.

Žalobní odpověď byla předložena dne 27. února, replika dne 9. května a duplika dne 20. června 1957, účastníci řízení požádali o prodloužení lhůt a tato prodloužení byla usnesením předsedy Soudního dvora přiznána.

---

¹ Jednací jazyk: italština

Dne 24. června 1957 předložil žalovaný dopisem zaslaným předsedovi Soudního dvora dva dopisy zaslané společností „Campsider“ žalobkyni dne 22. května 1954 a 14. června 1955 a požadoval, aby byly tyto písemnosti přiloženy ke spisu.

V souladu s čl. 34 prvním pododstavcem Jednacího řádu Soudního dvora určil předseda dne 31. ledna 1957 soudce Jacques Rueff soudcem zpravodajem.

Usnesením z téhož dne byla věc přidělena prvnímu senátu; tento senát se rozhodl položit účastníkům řízení některé otázky, odpovědi na tyto otázky měly být doručeny do soudní kanceláře před 20. srpnem 1957; tato lhůta byla na žádost Vysokého úřadu prodloužena do 30. září 1957; odpovědi na tyto otázky předložila žalobkyně dne 19. srpna a žalovaný dne 30. září.

Poté, co se první senát seznámil s odpověďmi účastníkům řízení, shledal některé z nich nedostatečnými a požádal účastníky řízení, aby do 4. listopadu 1957 zaslali doplňující odpovědi; tyto doplňující odpovědi došly kanceláři Soudního dvora dne 31. října a 4. listopadu.

Dne 11. prosince 1957 rozhodl Soudní dvůr na základě zprávy soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta v souladu s čl. 34 čtvrtým pododstavcem jednacího řádu o zahájení ústní části řízení bez dokazování.

Usnesením z téhož dne stanovil předseda Soudního dvora jednání na 17. leden 1958; toto datum bylo usnesením ze dne 19. prosince 1957 změněno na 20. únor a usnesením ze dne 6. února 1958 na 25. únor.

Řeči účastníků řízení byly vyslechnuty na tomto jednání.

Na jednání dne 19. března předložil generální advokát své stanovisko navrhuující, aby

„rozhodnutí Vysokého úřadu ze dne 24. října 1956 týkající se společnosti „Merloni & Co., Industrie Metallurgiche, società per azioni“, Miláno, které bylo této společnosti oznámeno dne 12. listopadu 1956, bylo zrušeno,

a aby Soudní dvůr žalovanému uložil náhradu nákladů řízení v souladu s čl. 60 odst. 1 Jednacího řádu Soudního dvora a aby věc vrátil Vysokému úřadu v souladu s článkem 34 Smlouvy“.

Napadené rozhodnutí bylo přijato za použití rozhodnutí č. 22/54 ze dne 26. března 1954 a č. 14/55 ze dne 26. března 1955, která zavádějí vyrovnávací systém pro železný šrot dovezený z třetích zemí.

Účelem tohoto vyrovnávacího systému bylo podle žalovaného „zamezit přizpůsobování cen železného šrotu uvnitř Společenství vyšším cenám dovezeného železného šrotu“. Tento účel, takto definovaný zástupcem Vysokého úřadu, není žalobkyní zpochybněn.

Zavedení systému definovaného rozhodnutím 14/55 bylo svěřeno „Office commun des consommateurs de ferraille“ (Společný úřad spotřebitelů železného šrotu) a „Caisse de péréquation des ferrailles importées“ (Vyrovnávací fond pro dovážený železný šrot). Článek 4 uvedeného rozhodnutí stanoví, že „v případě, že poplatek není včas zaplacen, zasáhne Vysoký úřad přijetím rozhodnutí, které představuje podklad pro výkon rozhodnutí ve smyslu článku 92“.

Předmětné rozhodnutí bylo přijato za použití tohoto ustanovení.

Uvedenému rozhodnutí předcházely následující skutečnosti:

V období od 22. října 1954 do 16. srpna 1956 předkládala společnost „Campsider“ (úřad pověřený zastupováním bruselských subjektů v Itálii) společnosti Meroni opakovaně prozatímní účet, z něž vyplývalo, že společnost Meroni dlužila fondu v Bruselu určitou částku. K duplice je přiloženo dvacet šest dopisů, jejichž data ukazují, že byly zasílány přibližně dvakrát měsíčně.

V období od 8. února 1955 do 18. září 1956 byly pravidelně žalobkyni zasílány oběžníky, které ji informovaly o měsíční sazbě poplatku za tunu železného šrotu.

Dne 22. května 1954 odeslala společnost „Campsider“ společnosti Meroni doporučený dopis s doručenkou, aby jí připomněla, že ji ve dnech 4. a 29. března požádala o zaslání jejích měsíčních statistických výkazů o vstupech a výstupech železného šrotu od 1. ledna běžného roku. Společnost „Campsider“ oznámila žalobkyni, že neuposlechnutí „bude mít za následek přímý zásah příslušných orgánů“.

Dne 14. června 1955 zaslala společnost „Campsider“ žalobkyni nový dopis, ve kterém jí oznámila, že vzhledem k chybějícím statistickým výkazům o vstupech a výstupech železného šrotu, které po ní požadoval Vysoký úřad, budou vstupy železného šrotu odhadnuty z úřední moci. Odesílatelka ve stejném dopise informovala společnost Meroni o prozatímních odhadech, ke kterým bylo přistoupeno od 1. dubna 1954 do 30. dubna 1955, upřesňujíc, že případné opravy, které by chtěla adresátka uplatnit, je třeba zaslat do Bruselu do 10. července. Vysoký úřad založil tyto dva dopisy ze dne 22. května 1954 a ze dne 14. června 1955 do spisu čtyři dny po vyhotovení své dupliky dopisem zasláným předsedovi Soudního dvora. Nezdá se však, že by byly nějaké potíže, pokud jde o jejich přípustnost.

Dne 15. července 1955 zaslala společnost „Campsider“ společnosti Meroni novou výzvu, ve které ji žádala, aby urychleně přistoupena k uhrazení 10 164 063 ITL, podrobný výpis byl k dopisu připojen.

Dne 12. dubna 1956 navrhla společnost Meroni Vysokému úřadu, že přikročí k částečným platbám po 2 milionech ITL měsíčně. Tento návrh doprovázely výhrady, pokud jde o hodnotu platného vyrovnávacího systému.

Dne 24. října 1956 Vysoký úřad přijal rozhodnutí, jehož zrušení žalobkyně požaduje.

2. Žalobní důvody a argumenty účastníků řízení

Žalobní důvody a argumenty účastníků řízení mohou být shrnuty takto:

a) *Pokud jde o přípustnost*, Vysoký úřad podal nejprve námitku nepřípustnosti vyplývající z konkludentního souhlasu společnosti Meroni s rozhodnutími bruselských subjektů. Tento konkludentní souhlas vyplývá z dopisu zasláného žalobkyni dne 13. dubna 1956.

Žalobkyně prohlašuje, že tato námitka musí být zamítnuta, protože jednak společnost Meroni nikdy neopomněla vyjádřit výhrady, jednak samotné rozhodnutí Vysokého úřadu bylo vykonatelné a bylo možné proti němu podat odvolání. Žádné vyjádření postoje učiněné před rozhodnutím ze dne 24. října 1956 by tedy nemělo být bráno v úvahu.

Vysoký úřad má za to, že jelikož žaloba míří proti individuálnímu rozhodnutí uplatňujícímu na společnost Meroni obecné rozhodnutí, nemůže se tato společnost dovolávat nesprávnosti obecného rozhodnutí z těchto dvou důvodů: za prvé, lhůta pro podání žaloby na zrušení tohoto obecného rozhodnutí uplynula, a za druhé, soukromý podnik může proti obecnému rozhodnutí uplatňovat pouze žalobní důvod zneužití pravomoci. Na tyto argumenty společnost Meroni odpovídá, že námitka protiprávnosti je právní pojem známý a přijímaný v právní řádě členských států a že byla ostatně zakotvena ve Smlouvě v čl. 36 třetím pododstavci.

b) *Pokud jde o žalobní důvod týkající se formálních vad a nedostatečného odůvodnění:* Žalobkyně sdružuje tyto stížnosti do jednoho oddílu a tvrdí, že „povinnost odůvodnit není uplatňována, jestliže není uveden důvod, na kterém je usvědčení založeno, a pokud jde o platební rozkaz, nejsou uvedeny faktické a účetní údaje, na kterých je platební rozkaz založen.“

Na tento argument žalovaný nejprve odpověděl: „Vysoký úřad přebírá údaje poskytnuté bruselskými subjekty, aniž by k nim mohl cokoli připojit. Jakékoli jiné zvláštní odůvodnění by znamenalo neoprávněné zasahování do pravomocí jiného orgánu za účelem vysvětlení faktorů podílejících se na vypracování jeho rozhodnutí.“ Později upřesnil, že podle jeho názoru „je nutno v rozhodnutí Vysokého úřadu, kterým tento uznal zavedení systému, hledat prvek vůle správního orgánu a vše ostatní představuje uplatnění kritérií obsažených v tomto legislativním aktu. Proto důvody, které se týkají různých podniků, jsou pouze ty, které se vztahují k uplatňování obecného kritéria na jednotlivý případ, a důvody tohoto uplatnění spočívají v jednoduchém výpočtu.“

c) *Pokud jde o žalobní důvod zjevného porušení ustanovení Smlouvy, zejména pak článku 47,* žalobkyně má za to, že Vysoký úřad porušil článek 47 tím, že neinformoval „přesně a v náležitém časovém předstihu o přesné vyrovnávací částce,“ kterou měla žalobkyně uhradit Společnému úřadu.

Proti tomuto tvrzení upozorňuje Vysoký úřad na první větu druhého pododstavce uvedeného článku, podle níž je povinen nevyzrazovat určité informace.

d) *Pokud jde o žalobní důvod zneužití pravomoci,* tvrdí žalobkyně, že souhlasné stanovisko vydané Radou ministrů bylo doprovázeno „šesti přesnými doporučeními,“ z nichž žádné nebylo účinné. Cílů rozhodnutí č. 14/55 tak nebylo dosaženo a tento neúspěch podle žalobkyně vyplývá ze zneužití pravomoci, kterého se dopustily orgány pověřené zavedením vyrovnávacího systému.

Žalovaný staví proti tomuto žalobnímu důvodu následující tři argumenty:

1. Zdaleka není dokázáno, že došlo k chybě ve zjištění dovozní ceny a vážené průměrné ceny uvnitř Společenství...“

Co se týče této odpovědi, zdůrazňuje žalobkyně, že od ní nelze očekávat prokázání chyby ve výpočtu, když jí do těchto výpočtů nebylo dovoleno nahlédnout.

2. I za předpokladu, že by mohla tvrzená chyba představovat zneužití pravomoci, „došlo by k němu při poradách orgánů pro vyrovnávací systém, které Vysoký úřad již nemůže napadnout, s ohledem na skutečnost, že jeho zástupce u bruselských subjektů nevyhradil konečné rozhodnutí Vysokému úřadu v souladu s článkem 9 rozhodnutí č. 22/54 a č. 14/55.“

3. Existence zneužití pravomoci „bude vždy irelevantní, pokud jde o zrušení napadeného rozhodnutí. Za tohoto předpokladu by totiž, aby bylo možné napadnout předmětné rozhodnutí před soudem, bylo třeba změnit jeho obsah tím způsobem, že by mu byl přisouzen jiný dosah, než jaký má prostý vznik podkladu pro výkon rozhodnutí vztahující se k dříve existující povinnosti.“

Žalobkyně vytýká Vysokému úřadu další zneužití pravomoci, které podle ní spočívá ve skutečnosti, že „kdykoliv účinně nezasáhl“ třebaže se k tomu zavázal v rozhodnutí č. 14/55 a třebaže se vyrovnávací sazba zvýšila o 1200 %.

Žalovaný na tento žalobní důvod odpovídá tvrzením, že není na místě „rušit systém, který se jistě ukázal tak příznivým.“

e) Pokud jde o žalobní důvod založený na nesprávnosti paušálního vyměření poplatku, ke kterému přikročily bruselské subjekty pro období od 1. dubna 1954 do 30. června 1956, společnost Meroni nezaslala měsíční statistické výkazy o jejich vstupech a výstupech železného šrotu; jak o to byla požádána dopisy ze dne 4. března a 29. března 1954.

Žalobkyně má za to, že takový odhad byl nezákonný, žádné rozhodnutí Vysokého úřadu neopravňuje bruselské subjekty, aby postupovaly tímto způsobem.

Vysoký úřad odpovídá, že právo přikročit k paušálnímu odhadu vyplývá z usnesení přijatých přímo Společným úřadem spotřebitelů železného šrotu během jeho 13. a 22. jednání. Podle názoru Vysokého úřadu je takové opatření nezbytné, neboť jinak by podnikům stačilo nevypracovat potřebné výkazy, aby se vyhnuly vyrovnávacímu systému.

Právní otázky

A –K PŘÍPUSTNOSTI

1. Žaloba byla podána v předepsané formě a její správnost v tomto ohledu nebyla zpochybněna a ani Soudní dvůr nemá důvod posuzovat tuto otázku z úřední povinnosti.

2. Ve své žalobě proti rozhodnutí Vysokého úřadu ze dne 24. října 1956, které představuje podklad pro výkon rozhodnutí ve smyslu článku 92 Smlouvy, zdůrazňuje žalobkyně, že rozhodnutí č. 14/55 ze dne 26. března 1955 „o zřízení finančního mechanismu pro zajištění pravidelných dodávek železného šrotu pro společný trh“ zjevně porušuje ustanovení Smlouvy a představuje zneužití pravomoci.

Článek 33 stanoví, že žaloby „je třeba podat ve lhůtě jednoho měsíce od oznámení nebo zveřejnění rozhodnutí nebo doporučení“ a v případě, že je podal podnik nebo sdružení uvedené v článku 48, jsou pouze přípustné, týkají-li se obecného rozhodnutí nebo doporučení, pokud žalobci mají za to, že uvedená rozhodnutí nebo doporučení představují zneužití pravomoci v jejich neprospěch.

Žaloba byla podána dne 14. prosince 1956 a ačkoliv tak byla dodržena lhůta pro podání žaloby stanovená v čl. 33 posledním pododstavci s ohledem na rozhodnutí ze dne 24. října 1956, lhůta již uplynula, pokud jde o rozhodnutí č. 14/55 ze dne 26. března 1955.

Rozhodnutí č. 14/55 ze dne 26. března 1955 není napadnuto přímo, nýbrž v rámci žaloby proti vykonatelnému rozhodnutí ze dne 24. října 1956.

Zatímco rozhodnutí ze dne 24. října 1956 je individuálním rozhodnutím týkajícím se žalobkyně, rozhodnutí č. 14/55 ze dne 26. března 1955 je obecným rozhodnutím, na němž je rozhodnutí ze dne 24. října 1956 založeno.

Při posuzování, zda se může žalobkyně na podporu své žaloby proti individuálnímu rozhodnutí dovolávat protiprávnosti obecného rozhodnutí, na němž je toto individuální rozhodnutí založeno, je namíste přezkoumat, zda může žalobkyně toto obecné rozhodnutí napadnout po uplynutí lhůty stanovené v čl. 33 posledním pododstavci, a to tak, že se proti němu dovolává nejen zneužití pravomoci v její neprospěch, nýbrž rovněž čtyř žalobních důvodů směřujících ke zrušení, vymezených v čl. 33 prvním pododstavci.

Jak uvedl ve svém stanovisku generální advokát, je důležité, aby na žádný podnik nebylo uplatňováno protiprávní obecné rozhodnutí a aby z takového rozhodnutí nebyly pro tento podnik vyvozovány žádné povinnosti.

Článek 36 Smlouvy stanoví, že na podporu žaloby proti rozhodnutí Vysokého úřadu, kterým ukládá peněžité sankce nebo penále,

„žalobci mohou v odůvodnění této žaloby uplatňovat za podmínek stanovených v čl. 33 prvním pododstavci této smlouvy vady rozhodnutí a doporučení, jejichž porušení se jim vytýká.“

Ustanovení článku 36 by nemělo být považováno za zvláštní právní úpravu použitelnou pouze v případě peněžitých sankcí a penále, nýbrž za uplatnění obecné zásady, uplatňované článkem 36 na zvláštní případ žaloby, ve které má Soudní dvůr plnou jurisdikci.

Ve výslovné formulaci článku 36, nelze najít argument vylučující *a contrario* uplatnění dotčeného pravidla v případech, pro které nebylo výslovně stanoveno, a Soudní dvůr ve svém rozsudku ve věci č. 8/55 rozhodl, že argumentace *a contrario* je přípustná pouze tehdy, neukáže-li se žádný jiný výklad přiměřený a slučitelný s ustanovením, jeho kontextem a účelem.

Jakékoli jiné rozhodnutí by ztěžovalo, ba přímo znemožňovalo podnikům a sdružením uvedeným v článku 48 výkon práva podat žalobu, neboť by je nutilo vyhledávat v každém obecném rozhodnutí ihned po jeho zveřejnění taková ustanovení, která by mohla tyto podniky a sdružení případně později poškodit nebo která by mohla představovat zneužití pravomoci v jejich neprospěch.

To by je podněcovalo, aby se nechávaly odsoudit k peněžitým sankcím či penále stanoveným Smlouvou, aby se mohly na základě článku 36 odvolat na protiprávnost obecných rozhodnutí a doporučení, jejichž porušení se jim vytýká.

Oprávnění žalobkyně dovolávat se po uplynutí lhůty stanovené v čl. 33 posledním pododstavci na podporu žaloby proti individuálním rozhodnutím nebo doporučením protiprávnosti obecných rozhodnutí a doporučení, na kterých je individuální rozhodnutí založeno, nemůže vést ke zrušení obecného rozhodnutí, nýbrž pouze ke zrušení individuálního rozhodnutí, které je na něm založeno.

Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství a Euratomu přejímají obdobné hledisko, když ve svých člancích 184, respektive 156, stanoví, že

„dotýká-li se spor nařízení Rady nebo Komise, může se každá strana, i když lhůta stanovená v čl. 173 třetím pododstavci (resp. v čl. 146 třetím pododstavci) uplynula, domáhat z důvodů stanovených v čl. 173 prvním pododstavci (resp. v čl. 146 prvním pododstavci) před Soudním dvorem nepoužitelnosti tohoto nařízení“.

Skutečnost, že přijatý postoj je shodný, nepředstavuje rozhodující argument, ale potvrzuje výše popsané uvažování a ukazuje, že je za přesvědčivé považovaly také autoři nových smluv.

Zrušení individuálního rozhodnutí z důvodu protiprávnosti obecných rozhodnutí, na nichž je založeno, zasahuje účinky obecného rozhodnutí pouze v té míře, v níž jsou ve zrušeném individuálním rozhodnutí konkretizovány.

Každý žalobce je oprávněn dovolávat se proti individuálnímu rozhodnutí, které se ho týká, čtyř žalobních důvodů směřujících ke zrušení, které jsou uvedeny v čl. 33 prvním pododstavci.

Za těchto podmínek nic nebrání tomu, aby žalobkyně, která napadá individuální rozhodnutí, nebyla oprávněna dovolávat se čtyř žalobních důvodů směřujících ke zrušení uvedených v čl. 33 prvním pododstavci, pokud jde o legalitu obecných rozhodnutí a doporučení, na kterých je individuální rozhodnutí založeno.

3. Žalovaný zpochybnil přípustnost žaloby směřující ke zrušení rozhodnutí Vysokého úřadu ze dne 24. října 1956, které vůči žalobkyni představuje podklad pro výkon rozhodnutí ve smyslu článku 92 Smlouvy, z důvodu souhlasu s individuálním rozhodnutím ze dne 24. října 1956, který žalobkyně podle žalovaného předem vyjádřila svým dopisem ze dne 12. dubna 1956.

Žalovaný upřesnil, že „nikdy neměl v úmyslu dát předběžný souhlas“ nebo zřici se práva podat později žalobu proti zjištění výše částek dlužných po 12. dubnu 1956 ze strany žalobkyně, avšak že se mu „zdá oprávněné namítnout, že návrh plateb obsahoval schválení konkrétního fungování bruselských subjektů, a tudíž i způsobu, kterým tyto subjekty určily výši vyrovnávací sazby“.

Dopis žalobkyně ze dne 12. dubna 1956 výslovně vyjadřuje výhrady vůči výpočtům, které vedly k určení jejího dluhu, tyto výhrady se týkají především podmínek použití obecného rozhodnutí č. 14/55.

Tyto výhrady brání tomu považovat dopis ze dne 12. dubna 1956 i přes návrh částečných splátek, který je v něm obsažen, za uznání dluhu nebo zřeknutí se práva napadnout ho.

Dopis ze dne 12. dubna 1956 tedy není překážkou přípustnosti žaloby.

B – POKUD JDE O ZÁKLAD ŽALOBY

První žalobní důvod – porušení podstatných formálních náležitostí

Žalobkyně shledává porušení podstatných formálních náležitostí v nedostatečném odůvodnění sporného rozhodnutí a v odhadu učiněném fondem z úřední moci, který toto rozhodnutí zveřejňuje.

I) Nedostatečné odůvodnění

Žalobkyně shledává rozhodnutí ze dne 24. října 1956 „zjevně nedostatečně odůvodněné“.

Uvedené rozhodnutí uvádí pouze dva důvody, a to následující:

„Vzhledem k tomu, že akciová společnost Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, Stabilimento Elettrosiderurgico, Via della Cebrosa, Settimo Torinese, podnik ve smyslu článku 80 Smlouvy, nezaplatila Vyrovnávacímu fondu pro dovážený železný šrot po 1. dubnu 1954 poplatky v souladu s výše uvedenými rozhodnutími;

vzhledem k tomu, že poplatky splatné za období od 1. dubna 1954 do 30. června 1956 dosahují částky 54 819 656 ITL“.

S přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora tyto dva pododstavce nepředstavují uvedení skutkových a právních okolností, na nichž je rozhodnutí ze dne 24. října 1956 založeno.

Chybí v něm tedy nezbytná odůvodnění k provedení soudního přezkumu.

Z tohoto důvodu rozhodnutí ze dne 24. října 1956 nesplňuje požadavky článku 15 Smlouvy, podle nějž „Rozhodnutí... Vysokého úřadu musí být odůvodněna“.

Ve své žalobní odpovědi se však Vysoký úřad zaštiťuje bruselskými subjekty: „Rozhodnutí Vysokého úřadu pouze převzalo údaje vyplývající z různých účetních výňatků zaslaných svého času žalobkyni, což zjevně nevyžaduje uvedení důvodu“.

Podle Vysokého úřadu nemůže nedostatečné odůvodnění zjištěné u rozhodnutí ze dne 24. října 1956 představovat porušení podstatných formálních náležitostí, neboť toto rozhodnutí bylo vybaveno důvody, které vyžaduje Smlouva, prostřednictvím Vyrovnávacího fondu pro dovážený železný šrot.

Pro účely této žaloby není nezbytné přezkoumat, zda by uvedení odpovídajících důvodů v oznámeních, která zaslal žalobkyni Vyrovnávací fond pro dovážený železný šrot, platně zbavilo Vysoký úřad povinnosti uvést zvláštní odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. října 1956, neboť důvody vyjmenované v uvedených oznámeních nepředstavují odůvodnění pohledávky, jejíž vykonatelnost je nařízena rozhodnutím ze dne 24. října 1956.

Platba požadovaná rozhodnutím Vysokého úřadu ze dne 24. října 1956 za období od 1. srpna 1954 do 30. června 1956 není stejně vysoká jako celková částka v oznámeních zaslaných Vyrovnávacím fondem pro dovážený železný šrot společnosti Meroni za toto období.

Odchyluje se od ní zejména připočtením úroků z prodlení a odečtením některých plateb provedených společností Meroni.

Přestože oznámení obsahovala informaci, že bude po dlužníkovi od 25. dne následujícího po datu doručení požadováno uhrazení úroků z prodlení, a že ve své řeči zmocněnec Vysokého úřadu tvrdil, že společnost Meroni byla o této sankci informována dopisem ze dne 20. září 1956, částky v oznámeních nezmiňují žádné další navýšení z důvodu pozdních plateb, ani snížení z důvodu přijetí předchozích plateb.

V oznámeních zaslaných žalobkyni Vyrovnávacím fondem pro dovážený železný šrot není možné nalézt odůvodnění platby, která na ní byla požadována.

Právní odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. října 1956 by vyžadovalo přesné a podrobné vyúčtování položek pohledávky, která je vymahatelná na základě rozhodnutí.

Pouze takové vyúčtování mohlo umožnit přezkum uvedeného rozhodnutí Soudem.

Rozhodnutí ze dne 24. října 1956 nebylo právně dostačujícím způsobem odůvodněno, a to ani Vysokým úřadem v textu oznámeném žalobkyni, ani Vyrovnávacím fondem pro dovážený železný šrot v oznámeních, které žalobkyni zaslal.

Nedostatečné odůvodnění zjištěné u rozhodnutí ze dne 24. října 1956 představuje porušení podstatných formálních náležitostí.

Z tohoto důvodu musí být v souladu s článkem 33 Smlouvy toto rozhodnutí zrušeno.

II) Vyměření poplatku fondem z úřední moci

Ve své žalobě vyjadřuje žalobkyně podiv nad tím, že rozhodnutí ze dne 24. října 1956 neuvádí skutečnosti a účetní položky, na kterých se zakládá výzva k úhradě, jejíž výkon zajišťuje, avšak táž žalobkyně upřesňuje ve své replice, že „předpokládá – jelikož bruselské subjekty jí nikdy o této věci neposkytly vysvětlení – že byla zdaněna na základě objemu výroby, a nikoli na základě množství nakoupeného železného šrotu, které nebylo nikdy sděleno“.

Tento předpoklad potvrzuje duplika, která upřesňuje, že „řízení o paušálním vyměření poplatku, které probíhá v bruselských subjektech, je pouze prostředkem proti mlčení podniků a nezbytným a nevyhnutelným důsledkem systému povinných poplatků“.

Pokud by totiž tento prostředek neexistoval, bylo by dokonce zbytečné zavádět povinnost platit poplatky, protože by se všechny podniky za účelem své obrany uchýlily k neúčasti“.

Všechna oznámení zasláná Vyrovnávacím fondem pro dovážený železný šrot společnosti Meroni obsahují toto poučení: „Pokud ředitelství neobdrží podrobné údaje týkající se vyměřované tonáže pro každý závod do 15. dne druhého měsíce následujícího po měsíci, k němuž se odvod vztahuje, je oprávněno za pomoci regionálních úřadů přistoupit k paušálnímu odhadu“, avšak rozhodnutí ze dne 24. října 1956 nestanoví, že požadovaná platba je paušální povahy, a neuvádí ustanovení, která by opravňovala Vyrovnávací fond pro dovážený železný šrot v případě chybějících údajů přistoupit k vyměření poplatku z úřední moci.

Pokud povinnost, kterou rozhodnutí vymáhá, vyplývá z paušálního odhadu, rozhodnutí ze dne 24. října 1956 nebylo odůvodněno.

Toto nedostatečné odůvodnění, které zanechává žalobkyni v nevědomosti o podmínkách, za nichž byl její dluh vypočítán, představuje porušení podstatných formálních náležitostí.

Z tohoto důvodu také musí být v souladu s článkem 33 Smlouvy rozhodnutí ze dne 24. října 1956 zrušeno.

Druhý žalobní důvod: zjevné porušení ustanovení Smlouvy

Tímto druhým žalobním důvodem žalobkyně Vysokému úřadu vytýká:

a) že ji neinformoval „o objektivních údajích, na základě kterých byly posuzovány italské podniky, a to ve zjevném rozporu s článkem 47 Smlouvy, který stanoví, že Vysoký úřad je povinen „zveřejňovat údaje, které by mohly být užitečné pro vlády nebo kterékoli jiné zúčastněné osoby“;

b) že zúčastněným stranám zaslal „po osmnácti měsících pouze prozatímní účty“ a že na ně použil pouze „vyrovnávací prémie... které byly rovněž prozatímní.“

I) Nedostatek informací

V četných sděleních, která Vyrovnávací fond pro dovážený železný šrot zaslal žalobkyni, ji informoval pouze o vyměřované tonáži a jednotné sazbě poplatku.

Vysoký úřad ani bruselské subjekty nezveřejnily žádnou informaci, aby dotčené informovaly o metodách, jichž bylo užito k výpočtu jejich povinností, nebo o skutečnostech, na nichž byly tyto výpočty založeny.

Soudní dvůr a, jak se zdá, také žalobkyně byly informovány o vzájemně po sobě následujících postupech, na jejichž základě byla vypočtena vyrovnávací sazba, pouze „v doplňku k odpovědi Vysokého úřadu na otázky položené Soudním dvorem“.

Článek 5 Smlouvy ukládá Vysokému úřadu, aby „zveřejňoval důvody svého jednání“ a článek 47 stanoví, že

„Vysoký úřad je povinen nevyzrazovat informace, které jsou profesním tajemstvím, zejména údaje o podnicích, o jejich obchodních vztazích nebo struktuře jejich nákladů... je povinen zveřejňovat údaje, které by mohly být užitečné pro vlády nebo kterékoli jiné zúčastněné osoby“.

V duplice Vysoký úřad proti žalobkyni argumentoval „povinností zachovat profesní tajemství“.

V projednávané věci nemohou být ve smyslu článku 47 Smlouvy považovány za tajné takové informace, které byly shromážděny sdruženými orgány, které v určitých dobách, a jmenovitě dne 4. července 1955, sdružovaly až 136 podniků vybraných mezi nejvýznamnějšími z 240 podniků podléhajících vyrovnávacímu poplatku.

Vysoký úřad tím, že nezveřejnil důvody svého jednání alespoň obecně a že nezveřejnil údaje, které by mohly být užitečné pro vlády nebo kterékoli jiné zúčastněné osoby, a na které se nevztahovalo profesní tajemství, nebo že nenařídil bruselským subjektům jejich zveřejnění, porušil články 5 a 47 Smlouvy.

Také z tohoto důvodu musí být v souladu s článkem 33 Smlouvy rozhodnutí ze dne 24. října 1956 zrušeno.

II) Prozatímní povaha oznámení zaslaných žalobkyni

Žalobkyně Vysokému úřadu vytýká, že založil rozhodnutí ze dne 24. října 1956 na prozatímních účtech, a Vyrovnávacímu fondu pro dovážený železný šrot, že jí až do data žaloby, což činí více než osmnáct měsíců po zavedení systému, nikdy nesdělil definitivní vyúčtování.

Žalobkyně se táže, „zda lze čestně tvrdit, že se podniku může podařit spolehlivě stanovit vlastní ceny a zveřejnit vlastní sazebník, pokud není přesně a v náležitém časovém předstihu informován o svém vyrovnávacím dluhu“.

Žalovaný staví proti požadavku žalobkyně samu podstatu vyrovnání, která vyžaduje „dodatečnou početní operaci,“ pro kterou musí být známy skutečné údaje, na základě kterých má být vyrovnání uskutečněno.

V duplice žalovaný upřesňuje, že se „bude vždy jednat pouze o drobné opravy“.

Objem konečných oprav není znám, neboť opravy oznámené Vyrovnávacím fondem pro dovážený železný šrot, a to zejména v jeho dopise ze dne 31. října 1955, jsou rovněž označeny za prozatímní.

Jejich výše může být pro účely tohoto řízení určena pouze prostřednictvím znaleckého posudku.

V této věci však takový posudek není nezbytný, neboť rozhodnutí ze dne 24. října 1956, které je předmětem žaloby, musí být již zrušeno kvůli důvodům uvedeným výše.

Třetí žalobní důvod: zneužití pravomoci

Žalobkyně vytýká žalovanému, že se dopustil zneužití pravomoci

- tím, že rozhodnutí ze dne 24. října 1956, které je vykonatelným rozhodnutím, založil na nepřesných výpočtech bruselských subjektů,
- tím, že nedodržel doporučení, které Rada ministrů připojila k jednomyslnému souhlasnému stanovisku, které dala, pokud jde o rozhodnutí Vysokého úřadu č. 14/55,
- že nesprávně přenesl pravomoci, které mu byly svěřeny Smlouvou, na bruselské subjekty.

1) Nepřesnost výpočtů provedených bruselskými subjekty

Žalobkyně bruselským subjektům vytýká, že „uměle stanovily průměrnou cenu železného šrotu uvnitř Společenství, o které je známo, že je nižší než skutečná cena, zatímco průměrná cena dovezeného železného šrotu byla stejně uměle zvyšována,“ čímž se „dopustily zkreslení skutečností a vytvořily situaci, v níž účinky systému nebyly stejné pro všechny zúčastněné strany, z nichž některé byly zvýhodněny, zatímco jiné naopak utrpěly škodu“.

Žalobkyně sama uznala, že „není schopna dokázat své pochyby“, „že ještě neví, jak proběhly dovozní operace a jaký vážený průměr sazby byl vypočítán“.

S ohledem na nedostatečné odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. října 1956 a nedostatek informací o faktorech použitých bruselskými subjekty při jejich výpočtech není možné přezkoumat, zda jsou tvrzení žalobkyně opodstatněná.

Pro účely této žaloby není uvedený přezkum nezbytný, protože nedostatečné odůvodnění a nezveřejnění údajů, na kterých je rozhodnutí ze dne 24. října 1956 založeno, samy představují porušení Smlouvy, které má schopnost vyvolat zrušení uvedeného rozhodnutí.

II) Porušení doporučení, jež Rada ministrů připojila k jednomyslnému souhlasu k rozhodnutí č. 14/55

Žalobkyně vytýká Vysokému úřadu, že nedodržel šest doporučení, které Rada ministrů připojila k souhlasu, který dala k rozhodnutí č. 14/55.

Úřední věstník Společenství č. 8 ze dne 30. března 1955, s. 689 pouze uvádí, že uvedený souhlas byl „dán jednomyslně ve znění uvedeném v zápisu z jednání Rady“.

Zápisy z jednání Rady ministrů se nezveřejňují.

Ve Třetí souhrnné zprávě o činnosti Společenství (strana 105) bylo zveřejněno šest zásad stanovených Radou ministrů a Vysokým úřadem během zasedání Rady ministrů ve dnech 21. a 22. března 1955, na kterých „musí být založena obecná politika v oblasti železného šrotu,“ a zdá se, že žalobkyně má na mysli těchto šest zásad.

Pro účely této žaloby však není nezbytné přezkoumat právní důsledky, které mohou za těchto okolností zveřejněné zásady zahrnovat, neboť rozhodnutí ze dne 24. října 1956 musí být z výše uvedených důvodů zrušeno.

III) Nepřípustnost přenesení pravomocí vyplývajících z rozhodnutí č. 14/55

Žalobkyně vytýká Vysokému úřadu „nenapadnutelnost a takřka posvátnost bruselských účtů; tyto jejich vlastnosti jsou podle žalobkyně v konečném důsledku přísnější a v každém případě závažnější než vlastní povaha skutečných rozhodnutí, která jsou vždy napadnutelná před Soudním dvorem,“ jinak řečeno, žalobkyně vytýká Vysokému úřadu, že na bruselské subjekty přenesl pravomoci, které mu byly svěřeny Smlouvou, aniž by jejich výkon podřídil podmínkám, které by byly vyžadovány Smlouvou, kdyby tyto pravomoci vykonával přímo Vysoký úřad.

Žalobkyně vytýká Vysokému úřadu rovněž to, že vytvořil „situaci, v níž mají velké a střední průmyslové podniky převahu nad těmi, které mají omezené finanční prostředky a musí si zajistit zásobení na vnitřním trhu,“ jinak řečeno, že svým rozhodnutím č. 14/55 přenesl pravomoci na subjekty, které jsou nezpůsobilé pro jejich výkon.

Tyto dvě výtky se týkají přenesení pravomocí na bruselské subjekty, ke kterému došlo v obecném rozhodnutí č. 14/55, přičemž první výtka se týká postupu při tomto přenesení a druhá samotného jeho principu.

Před přezkoumáním těchto výtek je však třeba přezkoumat, zda rozhodnutí č. 14/55 skutečně přeneslo pravomoci na bruselské subjekty.

a) Přeneslo rozhodnutí č. 14/55 pravomoci na bruselské subjekty?

Je třeba zjistit, zda rozhodnutí č. 14/55 „o zřízení finančního mechanismu pro zajištění pravidelných dodávek železného šrotu pro společný trh“ představuje skutečné přenesení pravomocí, které Smlouva svěřila Vysokému úřadu, na bruselské subjekty, nebo zda pouze přiznává těmto subjektům pravomoc přijímat „usnesení,“ jejichž provádění přísluší Vysokému úřadu, který je za ně plně odpovědný.

Některá ustanovení rozhodnutí č. 14/55 vedou k druhé hypotéze, a to zejména:

- bod odůvodnění uvádějící, že „Vysoký úřad je odpovědný za řádné fungování finančního mechanismu, a musí být tedy kdykoli schopen účinně zasáhnout“,
- článek 1, který upřesňuje, že „fungování výše uvedeného mechanismu je svěřeno – za odpovědnosti Vysokého úřadu – Společnému úřadu spotřebitelů železného šrotu (dále jen „Společný úřad“) a Vyrovnávacímu fondu pro dovážený železný šrot (dále jen „fond“),“
- čl. 4 druhý pododstavec, který stanoví, že „nedojde-li k platbě ve lhůtě, požádá fond Vysoký úřad, aby zasáhl, přičemž Vysoký úřad „může“ (a nikoli musí) „přijmout vykonatelné rozhodnutí“,“
- článek 8, který stanoví, že „Vysoký úřad jmenuje stálého zástupce a jeho zástupce u Společného úřadu a fondu. Stálý zástupce nebo jeho zástupce se účastní všech zasedání správní rady a valných hromad Společného úřadu a fondu. Stálý zástupce nebo jeho zástupce Vysokému úřadu neprodleně předá usnesení přijatá výše jmenovanými subjekty a informuje Vysoký úřad o jakékoli otázce vyžadující jeho usnesení ve smyslu níže uvedeného článku 9“,“
- článek 9, který uvádí, že „Usnesení Společného úřadu a fondu přijímá jednomyslně jejich správní rada, pokud jde o záležitosti spadající do jejich vlastní pravomoci, a jednomyslně obě správní rady společně, pokud jde o záležitosti spadající do sdílené pravomoci. Stálý zástupce Vysokého úřadu nebo jeho zástupce však může rozhodnutí podřídit souhlasu Vysokého úřadu. Nedojde-li k přijetí jednomyslného usnesení ve správních radách Společného úřadu nebo fondu týkajícího se opatření stanovených ve výše uvedených člancích 3 a 4 a čl. 5 prvním pododstavci, přijme usnesení Vysoký úřad. Vysoký úřad, jeho stálý zástupce nebo jeho zástupce může požádat o svolání Společného úřadu a fondu v maximální lhůtě deseti dnů a předložit těmto subjektům jakýkoli návrh. Pokud se jednání neuskuteční do deseti dnů, může Vysoký úřad sám přijmout rozhodnutí o těchto návrzích.“

Jiná ustanovení rozhodnutí č. 14/55 potvrzují první hypotézu, a to zejména čl. 4 první pododstavec:

„Fond oznámí podnikům výši poplatků, které mají uhradit, a lhůtu pro uhrazení. Je oprávněn k výběru těchto plateb,“

a čl. 6 první pododstavec:

„Fond je výkonným orgánem odpovědným za finanční mechanismus zřízený tímto rozhodnutím.“

Z uvedených dvou výkladů si Vysoký úřad zvolil první, když ve své žalobní odpovědi upřesnil, že

„Vysoký úřad přebírá údaje poskytnuté bruselskými subjekty, aniž by k nim mohl cokoli připojit. Jakékoli jiné zvláštní odůvodnění by znamenalo neoprávněné zasahování do pravomocí jiného subjektu za účelem vysvětlení faktorů zapojených do rozhodovacího procesu...“ „Faktory, které bruselské subjekty zohledňují při stanovení výše vyrovnávací sazby, jsou dovozní ceny, jakost dováženého železného šrotu a vážená průměrná cena uvnitř Společenství. Napadené rozhodnutí pouze převzalo výsledek uplatnění těmito subjekty vyrovnávací sazby na žalobkyni. Pokud tedy chceme přiznat, že chyba, na kterou si žalobkyně

stěžuje, může představovat zneužití pravomoci, došlo by k němu v usnesení vyrovnávacích subjektů, které už Vysoký úřad nemůže napadnout, nevyhradil-li mu jeho stálý zástupce u bruselských subjektů konečné rozhodnutí v souladu s článkem 9 rozhodnutí č. 22/54 a 14/55. Je totiž nemyslitelné, aby bylo rozhodnutí příslušných subjektů v Bruselu, bylo-li jednou jednomyslně a bez výhrad zástupcem Vysokého úřadu přijato, vystaveno možným změnám vynuceným jednostranně pouze Vysokým úřadem; skutečnost, že jednomyslný souhlas všech členů usnášejících se subjektů byl nezbytný, aby rozhodnutí byla závazná, má velký význam. Avšak i kdybychom v rozporu s jasným zněním již uvedených článků a s jejich systematickým výkladem chtěli připustit, že zástupce Vysokého úřadu může kdykoli dodatečně tato rozhodnutí pozměnit nebo zrušit, předmětný žalobní důvod by byl vždy irelevantní, pokud jde o zrušení napadeného rozhodnutí. Za tohoto předpokladu by totiž, aby bylo možné napadnout předmětné rozhodnutí před Soudem, bylo třeba změnit jeho obsah a přisoudit mu jiný účinek, než pouze vykonatelnost dříve existující povinnosti, a navíc žalobkyně by měla dokázat, že si v napadeném rozhodnutí Vysoký úřad přivlastnil usnesení bruselských subjektů, kterými se stanoví vyrovnávací sazba, a že tato usnesení představují samotné rozhodnutí Vysokého úřadu, proti němuž je žalobkyně oprávněna podat žalobu.“

Vysoký úřad by mohl tvrdit, že pravomoc jeho zástupce na základě článku 9 rozhodnutí č. 14/55 „podřídít rozhodnutí souhlasu Vysokého úřadu“ znamenala, že zůstal odpovědný za jakékoli rozhodnutí bruselských subjektů, avšak na základě výše uvedeného výňatku z žalobní odpovědi je třeba mít za to, že si Vysoký úřad nepřivlastňuje usnesení bruselských subjektů, kterými se stanoví výše vyrovnávací sazba.

Z tohoto důvodu zakládá rozhodnutí č. 14/55 skutečné přenesení pravomocí a je namístě přezkoumat, zda je takové přenesení v souladu s požadavky Smlouvy.

b) Podmínky rozhodnutí č. 14/55

Pokud by Vysoký úřad sám vykonával pravomoci, jejichž výkon svěřil rozhodnutím č. 14/55 bruselským subjektům, řídily by se tyto pravomoci pravidly stanovenými Smlouvou, zejména těmi, která Vysokému úřadu ukládají:

- povinnost odůvodňovat svá rozhodnutí a brát v úvahu stanoviska, která mu musí být předložena (článek 15),
- povinnost zveřejňovat každoročně souhrnnou zprávu o svých činnostech a správních výdajích (článek 17),
- povinnost zveřejňovat údaje, které by mohly být užitečné pro vlády nebo kterékoli jiné zúčastněné osoby (článek 47).

Za stejného předpokladu by jeho rozhodnutí a doporučení podléhaly přezkumu Soudním dvorem za podmínek stanovených článkem 33.

Rozhodnutí č. 14/55 nestanovilo pro výkon pravomocí, které svěřilo bruselským subjektům, žádné podmínky, kterým by býval výkon pravomocí podléhal, pokud by je vykonával přímo Vysoký úřad.

I kdyby přenesení pravomocí vyplývající z rozhodnutí č. 14/55 bylo slučitelné se Smlouvou, nemohlo by pověřovanému orgánu svěřit odlišné pravomoci, než jaké Smlouva svěřila přímo pověřujícímu orgánu.

Možnost, aby bruselské subjekty přijímaly rozhodnutí osvobozená od podmínek, kterým by tato rozhodnutí podléhala, pokud by je přijímal přímo Vysoký úřad, dává ve skutečnosti bruselským subjektům rozsáhlejší pravomoci, než které náleží Vysokému úřadu podle Smlouvy.

Přenesení pravomocí vyplývající z rozhodnutí č. 14/55 porušuje Smlouvu tím, že nepodřizuje rozhodnutí bruselských subjektů pravidlům, kterým Smlouva podřizuje rozhodnutí Vysokého úřadu.

Z tohoto důvodu musí být rozhodnutí ze dne 24. října 1956, které představuje vykonatelné rozhodnutí, pokud jde o povinnost vyplývající z použití obecného rozhodnutí č. 14/55, které je protiprávní, zrušeno.

Žalobkyně vytýká bruselským subjektům, že vůči ní bez právního podkladu přistoupily k vyměření poplatku z úřední moci a k prozatímním odhadům jejích dluhů v rámci vyrovnávacího systému.

Pokud bylo na základě prvního žalobního důvodu určeno, že rozhodnutí ze dne 24. října 1956 musí být zrušeno z důvodu porušení podstatných formálních náležitostí, protože nevedlo, že výše požadované úhrady byla vypočtena vyměřením provedeným subjekty z úřední moci a prozatímním odhadem, je třeba přezkoumat, zda bruselské subjekty byly oprávněné provést vyměření vyrovnávacích poplatků tímto způsobem.

Vysoký úřad ve své odpovědi ze dne 18. července 1957 na otázky položené prvním senátem sdělil, že oprávnění subjektů provést vyměření poplatku z úřední moci vyplývá z „usnesení shodného znění přijatých dne 26. května 1955 Vyrovnávacím fondem pro dovážený železný šrot a Společným úřadem spotřebitelů železného šrotu, která upřesňují, že pokud ředitelství neobdrží podrobné údaje týkající se vyměřované tonáže pro každý závod do 15. dne druhého měsíce následujícího po měsíci, k němuž se odvod vztahuje, je oprávněno za pomoci regionálních kanceláří postupovat cestou paušálního odhadu“.

Rozhodnutí č. 14/55 nesvěřilo bruselským subjektům oprávnění přikročit k podobnému způsobu vyměření, tím spíše jej pak používat se zpětnou účinností, ani oznamovat prozatímní odhady.

Metody vyměření poplatku Vysokým úřadem z úřední povinnosti se užívá rovněž pro vyměřovací základ obecného poplatku, avšak tato metoda byla výslovně povolena rozhodnutím č. 31/55 ze dne 19. listopadu 1955 (*Úř. věst. č. 21, 28. listopadu 1955, s. 906*) poté, co Vysoký úřad rozhodnutími č. 2/52, článek 4, a č. 3/52, článek 5 stanovil podnikům povinnost, aby oznamovaly svou výrobu, a stanovil podrobná pravidla pro toto oznamování.

Jakýkoli postup vyměření poplatku subjektem z úřední moci a prozatímního odhadu musí podléhat přesným pravidlům, aby byla vyloučena svévolná rozhodnutí a aby bylo možné použité údaje přezkoumat.

Přenesení pravomocí není možné předpokládat a i když je pověřující orgán oprávněn své pravomoci přenést, musí přijmout výslovné rozhodnutí, kterým je přenese.

Pro vyměření poplatku bruselskými subjekty z úřední moci a oznámení prozatímních dluhů neexistuje právní základ a z tohoto důvodu musí být v souladu s článkem 33 Smlouvy rozhodnutí ze dne 24. října 1956, které představuje vykonatelné rozhodnutí, pokud jde o povinnosti vyplývající z postupu postrádajícího právní základ, zrušeno.

c) Rozsah přenesení pravomocí

Žalobkyně vytýká Vysokému úřadu, že svým rozhodnutím č. 14/55 přenesl na bruselské subjekty pravomoci, pro jejichž výkon byly nezpůsobilé.

Článek 8 Smlouvy vyžaduje, aby Vysoký úřad

„zajišťoval plnění cílů vytyčených touto smlouvou za podmínek v ní stanovených,“

a nestanoví oprávnění k přenesení pravomocí.

Nelze však vyloučit možnost, aby zavedení „finančních mechanismů společných několika podnikům“, stanovených v čl. 53 písm. a) bylo svěřeno subjektům soukromého práva, které mají odlišnou právní subjektivitu a jimž jsou svěřeny vlastní pravomoci.

Finanční mechanismy zavedené samotným Vysokým úřadem na základě písmena b) téhož článku musí sledovat stejné účely jako ty, které jsou povoleny na základě písmena a).

Z tohoto důvodu musí být možné, aby tyto mechanismy měly obdobnou formu, a zejména využívaly podpory subjektů, které mají vlastní právní subjektivitu.

Oprávnění Vysokého úřadu povolit nebo zavést finanční mechanismy stanovené v článku 53 Smlouvy potom zakládá právo Vysokého úřadu svěřit za podmínek, které určí, a pod jeho dohledem některé pravomoci takovým subjektům.

S ohledem na článek 53 jsou však taková přenesení pravomocí legitimní pouze, pokud je Vysoký úřad

„pokládá za nezbytné k plnění úkolů stanovených v článku 3 a slučitelné s touto smlouvou, zejména s článkem 65“.

Článek 3 stanoví ne méně než osm různých, velmi obecných cílů, o nichž není jisté, že mohou být všechny, za všech okolností a v úplnosti současně sledovány.

Při sledování cílů stanovených v článku 3 Smlouvy má Vysoký úřad povinnost zajišťovat jejich neustálé vyvažování, které si mohou vyžádat případné rozpory mezi těmito cíli, je-li na každý z nich nahlíženo zvlášť, a pokud jsou takové rozpory zjištěny, přisoudit tomu či onomu z cílů stanovených v článku 3 přednost, která může vyplývat z hospodářských skutečností či okolností, s ohledem na které Vysoký úřad přijímá svá rozhodnutí.

Vyvažování různých cílů stanovených v článku 3 předpokládá skutečnou posuzovací pravomoc zahrnující obtížné volby založené na zvážení hospodářských skutečností a okolností, s ohledem na které jsou prováděny.

Důsledky vyplývající z přenesení pravomocí se velmi liší podle toho, zda se přenesení týká jasně vymezených výkonných pravomocí, jejichž výkon podléhá z toho důvodu přísnému přezkumu s ohledem na objektivní kritéria stanovená pověřujícím orgánem, nebo zda zahrnuje posuzovací pravomoc, která zahrnuje velký prostor pro různá uvážení schopná způsobem, jakým je jich užíváno, vyjadřovat skutečnou hospodářskou politiku.

Přenesení pravomocí prvního typu nemůže znatelně změnit následky, ke kterým vede výkon pravomocí, kterých se týká, zatímco přenesení pravomocí druhého typu tím, že nahrazuje

volby provedené pověřujícím úřadem volbami provedenými pověřovaným úřadem, představuje skutečný přesun odpovědnosti.

Článek 53 v každém případě dovoluje za účelem zavedení finančních mechanismů, které stanoví, pouze přenesení pravomocí „nezbytných k plnění úkolů stanovených v článku 3“.

Taková přenesení pravomocí se však mohou týkat pouze jasně vymezených výkonných pravomocí, jejichž užití musí plně podléhat dohledu Vysokého úřadu.

Cíle vymezené článkem 3 nezavazují pouze Vysoký úřad, nýbrž „orgány Společenství v rámci jejich pravomocí a ve společném zájmu“.

Toto ustanovení umožňuje spatřovat v rovnováze pravomocí charakteristické pro instituční strukturu Společenství základní záruku přiznanou Smlouvou, zejména ve prospěch podniků a sdružení podniků, na které se použije.

Přenesení posuzovací pravomoci na jiný subjekt, než je ten, kterému Smlouva ukládá v rámci jeho pravomocí zajištění a dohled nad výkonem této pravomoci, by bylo porušením této záruky.

S ohledem na výše uvedená kritéria je třeba přezkoumat, zda přenesení pravomocí z Vysokého úřadu na bruselské subjekty vyplývající z rozhodnutí č. 14/55 splňuje požadavky Smlouvy.

Rozhodnutí č. 14/55 stanoví v článku 5, že

„Společný úřad je oprávněn navrhnout fondu:

- a) tonáž železného šrotu dovezeného ze třetích zemí nebo podobného, na nějž může být uplatněno vyrovnávání;
- b) podmínky, kterým podléhá nárok na vyrovnávací poplatek;
- c) maximální dovozní cenu;
- d) vyrovnávací cenu; která může být stanovena buď pro den objednávky, nebo pro den dodávky;
- e) kritéria pro výpočet úspor železného šrotu uskutečněných zvýšenou spotřebou slitiny;
- f) výši odměny přiznané s ohledem na tyto úspory“.

Ve Třetí souhrnné zprávě o činnosti Společenství (s. 105) byly zveřejněny obecné zásady vypracované Radou ministrů a Vysokým úřadem, ze kterých „musí vycházet společná politika v oblasti železného šrotu“.

Tyto obecné zásady stanoví zejména, že

„Cena železného šrotu pro výrobce oceli – tedy součet nákupní ceny a vyrovnávacího poplatku – nesmí překročit rozumnou úroveň ve srovnání s úrovní, kterou tento náklad tvoří pro výrobce oceli v hlavních konkurenčních zemích.

Za účelem zamezení nadsazení výrobní ceny v celém Společenství, a zejména pak zvyšování čisté zátěže v důsledku fungování fondu v některých regionech Společenství, nesmí být vyrovnávací poplatky zvyšovány bez vážných důvodů.

Úsilí vynaložené na podporu dovozu a rozumné úrovně cen nesmí vést k neobežřetnému zvyšování spotřeby šrotu, ať už ve stávajících zařízeních či vytvářením nových zařízení.

Je třeba vynaložit veškeré úsilí za tím účelem, aby byla v mezích hospodářských a technických možností, jakož i v mezích dostupnosti ostatních surovin snížena spotřeba železného šrotu cestou zvýšeného užívání slitiny.“

Několik návrhů podle výše uvedeného článku 5, které musí příslušný úřad předkládat fondu, zejména stanovení „maximální dovozní ceny“, „vyrovnávací ceny“, „kritérií pro výpočet úspor železného šrotu“ a „výše odměny přiznané s ohledem na tyto úspory“, nemůže být výsledkem čistě účetních operací založených na objektivních kritériích definovaných Vysokým úřadem.

Předpokládají velký prostor pro uvážení a jako taková jsou výsledkem posuzovací pravomoci směřující k vyvážení mnoha požadavků komplexní a různorodé hospodářské politiky.

Když Vysoký úřad ve své Třetí souhrnné zprávě tvrdí, že společná politika v oblasti železného šrotu „musí být založena na obecných zásadách“ vypracovaných Radou ministrů a Vysokým úřadem, uznává tím nepřimo, že tyto zásady nestačí k tomu, aby určovaly rozhodnutí bruselských subjektů.

Jelikož neexistují objektivní kritéria, která by mohla určovat rozhodnutí bruselských subjektů, musí tyto subjekty při výkonu úkolů, které jim svěřuje rozhodnutí č. 14/55, uplatňovat velký prostor pro uvážení.

Při dvou příležitostech, a to rozhodnutími č. 9/56 a 34/56, však sám Vysoký úřad přijal místo bruselských subjektů rozhodnutí, která zahrnovala výkon posuzovací pravomoci.

Lze se tázat, zda tím, že si přidělil přijetí rozhodnutí, která mohla být na základě rozhodnutí č. 14/55 přijata bruselskými subjekty, zamýšlel Vysoký úřad vyhradit si posouzení hospodářských skutečností a okolností významných pro formulování těchto rozhodnutí.

Avšak nic nenaznačuje, že tomu tak bylo, protože zásah Vysokého úřadu nebyl založen na diskreční povaze dotčených rozhodnutí, nýbrž na ustanovení čl. 9 druhého pododstavce rozhodnutí č. 22/54, který stanoví, že

„pokud nedojde k jednomyslnému usnesení správní rady Společného úřadu nebo fondu, řeší se veškeré otázky rozhodnutím Vysokého úřadu“.

V článku 9 rozhodnutí č. 14/55 svěřil Vysoký úřad svému stálému zástupci u bruselských subjektů oprávnění podřídit jakékoli rozhodnutí souhlasu Vysokého úřadu.

Tím, že si Vysoký úřad vyhradil oprávnění odmítnout souhlas, nepodržel si dostatečné pravomoci, aby přenesení pravomocí vyplývající z rozhodnutí č. 14/55 zůstalo ve výše uvedených mezích.

Vysoký úřad ve výše uvedeném odstavci své žalobní odpovědi uvedl, že „přebírá údaje poskytnuté bruselskými subjekty, aniž by k nim mohl cokoli připojit“.

Přenesení pravomocí na bruselské subjekty rozhodnutím č. 14/55 jim za těchto podmínek přiznává míru volnosti, která zahrnuje velký prostor pro uvážení a nemůže být považována za slučitelnou s požadavky Smlouvy.

Rozhodnutí ze dne 24. října 1956 je založeno na obecném rozhodnutí, které je neslučitelné se Smlouvou a také z tohoto důvodu musí být zrušeno.

K nákladům řízení

Žalovaný neuspěl v žádném ze svých žalobních důvodů.

Podle čl. 60 odst. 1 Jednacího řádu Soudního dvora bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

rozhodl takto:

1. **Žaloba je přípustná.**
2. **Rozhodnutí Vysokého úřadu ze dne 24. října 1956, oznámené žalobkyni poštou dne 12. listopadu 1956, podle něž je žalobkyně povinna uhradit Caisse de péréquation des ferrailles importées, 36, rue Ravenstein, Brusel, částku 54 819 656 ITL (padesát čtyři miliony osm set devatenáct tisíc šest set padesát šest), přičemž toto rozhodnutí je podkladem pro výkon rozhodnutí ve smyslu článku 92 Smlouvy, se zrušuje.**